

Lucida intervalla

УРЕЂИВАЧКЕ НОРМЕ И ПРЕПОРУКЕ

1 Општи услови

1.1 Мултидисциплинарни часопис *Lucida intervalla* објављује оригиналне прилоге из свих области које се тичу класичних студија.

Часопис објављује прилоге на српском (или хрватском итд.), енглеском, немачком, француском, шпанском, италијанском, латинском, грчком и руском језику. Прилози на другим језицима могу се примити одлуком уредништва.

Часопис не обезбеђује услугу превођења нити језичке редактуре приложених радова.

1.2 Аутор који поднесе прилог часопису самим тим изјављује да исти прилог није претходно ни истовремено поднесен за објављивање у којој другој периодичној или колективној публикацији.

Аутор који уз рад прилаже илустрације треба за њих да обезбеди, по потреби, права на репродукцију.

1.3 Научне расправе и чланци подлежу слепом оцењивању: рецензенту се не казује ко је аутор, ни аутору ко је рецензент. Ради тога уредништво доставља на оцену рецензентима радове без имена писаца. Од писца се очекује да ни у тексту ни кроз напомене не да знаке свог идентитета. За сваки прилог уредништво ће обезбедити две рецензије под тим условима.

За позитивну оцену изискује се да рад буде написан у складу са општеприхваћеним методима савремене науке и уз познавање релевантне литературе, и да испуњава један или више следећих услова: (1) да су у њему изнесене још непознате чињенице од интереса за науку; (2) да је у њему дата нова интерпретација познатих чињеница која представља помак у односу на ранију дискусију; (3) да је у њима дат нов, обухватан и објективан преглед туђих мишљења о одређеном проблему.

Извештаји рецензената, као и примедбе из уредништва, достављају се ауторима. Од сваког аутора се очекује да с обзиром на мишљење рецензената и уредништва модификује свој рад и да ту нову (другу) верзију пошаље уредништву.

Ако аутор неће да уважи примедбе, он то треба писмено да образложи. Уредништво тад може потражити нову рецензију, или пак одлучити да рад не прими за објављивање.

1.4 Рад примљен за објављивање подлеже лектури. Лектурисан текст даје се аутору да својеручно унесе поправке и пошаље уредништву поправљену (трећу) верзију свог рада.

Поправке на име лектуре не могу подразумевати дописивање текста нити измештање напомена.

Ако аутор није сагласан с неком од лекторских интервенција, треба то нарочито да спомене уредништву.

По спроведеној лектури ауторима се не шаљу и не траже никакве даље прелиминарне верзије.

1.5 Прикази књига, извештаји са скупова и други слични прилози не иду рецензентима, већ их обрађује уредништво само.

2 Приређивање текста

2.1 Прилози се пишу у пасусима најпростијег формата (лево равнање, једноструки проред), с напоменама у форми аутоматски нумерисаних фуснота. Нумерација фуснота је јединствена с краја на крај прилога.

Садржина фуснота је слободна, тј. референтна, аргументативна или мешовита. У одсуству рестрикција на садржину и обим фуснота, ауторима се препоручује умереност и дискреција.

Целокупни обим текста с напоменама не треба да прелази 60.000 писмена (бројећи и белине).

2.2 Сав текст се пише у једном уникодном фонту. Подесан уникодни фонт садржаће комплетне сетове латиничних и ћириличних писмена за разне језике, политони грчки, као и међународну фонетску азбуку. Од фонтова укључених у новије инсталације оперативног система Windows најбоље ће послужити Palatino Linotype.

2.3 Рукописи се у дигиталном облику достављају на адресу lucida.intervalla@f.bg.ac.rs. Рукопис на хартији уредништво ће затражити само по потреби.

Рукописи се подносе у једном измењивом и једном неизмењивом формату. У прву сврху тражи се формат odt, doc или docx, а у другу pdf.

Фотографије се достављају као засебни фајлови формата tiff, jpg, или png, у што већој резолуцији. Као засебни фајлови достављају се и други графички или табеларни прилози. За све њих треба у тексту означити где им је место.

2.4 У рукопису, изнад наслова, аутор наводи и своје личне податке: име и презиме, пословну афилијацију и e-mail адресу.

Аутори из Србије достављају назив и број научноистраживачког пројекта или назив програма на којем су радили пишући свој прилог, те спомињу и финансијера. Слично могу поступити и аутори из других земаља.

2.5 Ако прилаже научну студију или чланак, аутор је дужан да уз текст напише још и апстракт (са кључним речима) на језику свога рада и на енглеском језику. Максимални обим апстракта је 1000 писмена, а максимални број кључних речи је 7.

За прилоге писане на енглеском, енглеска верзија апстракта с кључним речима долази на почетку прилога, одмах испод наслова. Верзија апстракта на другом језику (по правилу српском) са кључним речима стоји на самом крају прилога, а отпочиње верзијом наслова на дотичном језику, с поднасловом *Апстракт*. Енглеска и неенглеска верзија апстракта и кључних речи морају бити еквивалентне.

За прилоге на другим језицима, истојезична верзија апстракта с кључним речима долази на почетку прилога, одмах испод наслова. Енглеска верзија с кључним речима стоји на самом крају прилога, а отпочиње енглеском верзијом наслова, с поднасловом *Abstract*. У овом случају, за енглеску верзију апстракта, која може имати елементе сажетка и по томе представљати више од еквивалента истојезичној верзији, допушта се обим до 3000 писмена.

Уз приказе књига, извештаје и друге сличне прилоге не пише се апстракт.

3 Типографско-правописне конвенције

3.1 Белина се не изоставља иза иницијала личног имена пред презименом (М. Марковић, не М.Марковић) нити испред скраћених назива мерних јединица (25 mm, не 25mm).

Белине се пишу и испред и иза повлаке.

При отварању и затварању заграде и навода, белине долазе споља а не долазе изнутра.

Белина не долази испред а долази иза запете, двотачке, тачке-запете и тачке (као и упитника, узвичника, тротачке). Белина иза тих знакова изостаје кад они претходе затварању заграде или навода.

О белинама при реферисању на места из старих писаца в. ниже, 5.3.

3.2 Цртица се користи као саставница у полусложеницама, нпр. грчко-римски, град-држава.

У служби раставнице стоји средња црта (Alt0150), нпр. 527–565, однос појединац–колектив, стр. 22–23.

Окружена белинама, средња црта служи као повлака.

3.3 У штампи, наводници имају облик » « (Alt0187, Alt0171) а наводници у наводницима ‘ ’ (Alt0145, Alt0146). Од аутора се тражи да, ако не користе овакве већ друкчије наводнике, пишу конзистентно, тако да се при припреми текста за штампу наводници могу аутоматски превести у прописани облик.

При затварању навода треба водити рачуна о томе да ли интерпункцијски знак припада унутра или ван, нпр. Рећи ће: »Ниси ли то хтела?« Зар ми ниси рекла: »То нећу«?

Осим цитата, под наводнике се стављају наслови чланака у часописима и зборницима, наслови дисертација, као и наслови поглавља у монографијама.

3.4 Тачка иза редног броја изоставља се пред другом интерпункцијом. То важи и при датирању:

8–9. мај	15/28. јун
527–565.	527–565, (527–565)

Напротив, тачка за скраћеницу не изоставља се, осим испред тачке (и упитника, узвичника, тротачке). Исправни су, дакле, низови писмена попут ових:

итд.:	и сл.;
(што в.)	<i>Carm.</i> ,

3.5 Бројеве у склопу реченице треба писати словима а не цифрама ако су посредни невелике нумеричке вредности: седам брегова, не: 7 брегова.

Римски бројеви долазе уз имена владара и сл., као и при навођењу столећа: Филип V, у III веку.

Пагинација изворно писана римским бројевима цитира се римским цифрама у капителхену: стр. XLVI—LIV.

Римски бројеви не користе се при реферисању на места из старих писаца, као ни на томе вишетојних публикација, часописа и сл.:

RE 24, 171–209 не: RE XXIV, 171–209

CIL 6.32323 не: CIL VI 32323

Glotta 43 (1965) не: *Glotta* XLIII, 1965

3.6 Поред курента као основног штампарског слога, за поједине делове текста користе се нарочите врсте слога: *курзивни слог*, **масни слог**, ВЕРЗАЛНИ СЛОГ, КАПИТЕЛХЕН (МАЛИ ВЕРЗАЛ), развучени слог, подвучени слог, а понекад и комбинације наведених.

Од аутора се тражи што умеренија употреба свих слогова осим курента. Верзал служи за наслов прилога, масни слог за евентуалне поднасловe, капителхен за имена аутора у библиографским референцијама. Развучени и подвучени слог избегавају се.

Курзива се користи при навођењу наслова, укључујући и скраћене наслове типа *Met.* за *Metamorphoses*, а изузимајући наслове чланака, поглавља и дисертација.

Курзива се такође користи емфатички и метајезички: Постоји *једно* решење. Је ли исто *радостан* и *весео*?

На разлику између курента и курзиве пази се не само код словâ већ код свих писмена. У последњем малопређашњем примеру, упитник иза *весео* стоји у куренту, не у курзиви (јер нема разлога).

3.7 О евентуалним изузецима при употреби штампарских слогова, и уопште о типографско-правописним питањима, аутори се по потреби договарају са уредништвом.

4 Вишејезичност

4.1 Типографске и правописне конвенције саображавају се језику на којем је прилог писан. Ово укључује и модификацију правила изложених у Одељку 3 овог документа.

На пример, у енглеском тексту навод има формат “abc” а не »abc«; као повлака може служити дуга црта (Alt0151) неокружена белинама; уместо тротачке могу доћи три размакнуте тачке. У француском, формат навода је « abc », са унутарњим белинама; белине се пишу и испред тачке-запете, двотачке, упитника, узвичника. Сличне посебности важе и за друге језике.

4.2 Прилози на српском пишу се било ћирилицом или латиницом, а објављују се онако како су примљени.

4.3 У вишејезичним текстовима треба настојати на уредном разграничењу језикâ, настојећи особито на томе да сва писмена одговарају језику дотичног сегмента. На пример:

»L'État, c'est moi«, говорио је краљ.

не: « L'État, c'est moi », говорио је краљ.

Наводници ту долазе у српској а не француској форми, јер француски цитат стоји у склопу српске реченице.

4.4 Латински полувокали могу се писати по било којем од три уобичајена начина: iuuenis IUVENIS, или iuuenis IUVENIS, или iuuenis JUVENIS, уз обавезу доследности.

4.5 За грчки, који се пише искључиво уникодно, треба пазити да се користе писмена за вокале с надредним знацима уцело – тако да нпр. ě или Ź буде једно писме а не три (нити два). Што се тиче форме појединих писмена, поступа се по овим обрасцима: στάσις, не στάσις; βέβαιος или βέβαιος, али доследно; ἀγαθῆ τύχη, не ἀγαθῆι τύχηι, осим по специјалној потреби; Ἄδης или Ἄδης, али доследно.

5 Библиографске референције

5.1 У тексту и напоменама, на литературу се реферише презименом аутора, годином публикавања дотичног рада, и бројевима страница (или стубаца, ако је пагинација таква), у овом формату:

HELTULA 1987, 43–49

HERMAN 1965, 58

У абecedном списку литературе, који се прилаже иза текста а испред сажетка, те референције се разрешују овако:

HELTULA 1987 = A. Helttula, *Studies on the Latin Accusative Absolute* (Commentationes Humanarum Litterarum, 81), Helsinki.

HERMAN 1965 = J. Herman, »Aspects de la différenciation territoriale du latin sous l'Empire«, *Bulletin de la Société de linguistique de Paris* 60, 53–70.

Презимена коаутора одвајају се косом цртом са белинама, нпр. Blass / Debrunner / Renkopf 2001.

Презимењаци се разликују помоћу личног имена скраћено наведеног пред презименом: пише се нпр. E. Löfstedt и B. Löfstedt, или Löfstedt и B. Löfstedt.

На разне радове истог писца публиковане исте године реферише се овако: Adams 2003a, Adams 2003b, Adams 2003c, итд.

При реферисању на вишетомене публикације, број тома се пише арапски испред броја странице:

Jones 1964, 1.77–111 или Jones 1964, 1, 77–111

не: Jones 1964, I 77–111

При реферисању на публикацију чији је текст рашчлањен на нумерисане параграфе, могућно је по потреби упућивати на број параграфа, овако: Väänänen 1981, § 125; Väänänen 1981, §§ 126–133. Бројеви страница тад су излишни.

5.2 Од реферисања помоћу презимена и године одступа се за приручнике, речнике, епиграфске корпусе и сл., на које се реферише стандардним скраћеницама, нпр. RE (или PW), LSJ, OLD, ThLL (или TLL), CIL, Schwyzer, H(ofmann)/Sz(antyr). У списку литературе те скраћенице стоје на свом месту по абecеди и разрешују се, нпр. OLD = P. G. W. Glare (изд.), *Oxford Latin Dictionary*, Oxford 1982.

У ређим случајевима сâм аутор или издавач изричито тражи да се дело цитира у одређеном формату. На пример, за P. Stotz, *Handbuch zur lateinischen Sprache des Mittelalters* (Handbuch der Altertumswissenschaft, 2.5.1–5), München 1996–2004, тражи се Stotz, HLSMA, с даљим упутством за цитирање тома, »књиге« и параграфа. У случају да поштује такав захтев, аутор ће уредништву скренути пажњу на то.

5.3 На места из старих писаца реферише се по следећем обрасцу:

Caes. Gal. 7.45.10 или Caes. Gal. 7,45,10

не: Caes. *Gal.* VII 45, 10

То јест, у нумеричком делу референције бројеви књига, поглавља, одељака раздвајају се тачкама или запетама без белинâ; римске цифре не користе се.

На издања старих писаца реферише се само по стварној потреби. Ако је нпр. за Петронија неопходно позвати се баш на издање GIARDINA / CUCCIOLI MELLONI 1995, то ће се и учинити у том формату. У списку литературе имаће се онда GIARDINA / CUCCIOLI MELLONI 1995 = I. C. Giardina / R. Cucciolli Melloni (изд.), *Petronii Arbitri Satyricon* (Corpus scriptorum Latinorum Paravianum), Augustae Taurinorum.

У неким случајевима, на одређено издање ће се реферисати и због важеће конвенције.

5.4 Имена старих писаца и дела, као и модерне референтне литературе, скраћују се према листи коју има *Oxford Classical Dictionary*. На писце и дела ван те листе треба реферисати у истоме стилу: нпр. *Greg. Ep.* 1.1, не *Gregor. epist.* I 1.

Наслове часописа најбоље је не скраћивати (с тим што не треба писати и поднаслове). У случају да се наслов ипак скраћује, меродавна је листа из *L'Année philologique*.

6 Разно

6.1 Инсистирајући на дужности аутора да поштују сва правила изложена у овом документу, уредништво се и са своје стране обавезује на процедурално и технички коректан рад.